

Inima Rece - Partea a II-a

La inceput, Peter asculta sfaturile Omuleului de Sticla, si isi cumpara un atelier de sticlărie, care avea toate cele trebuincioase, de la ustensile pana la personalul angajat.

In prima saptamana, Peter era de-a dreptul incantat de mestesugul fabricării sticlei, fiind el insusi preocupat ca treburile sa mearga bine la atelier. Insa cu timpul, tanarul incepu sa vina din ce in ce mai rar pe la atelier, caci...

...luase calea carciunilor si a petrecerilor. Intr-o buna zi, Peter se afla intr-o carciuna, unde Regele Dansului juca de zor cu o fata, starnind admiratia tuturor celor din jurul sau, care numai despre asta vorbeau.

Peter Munk alese si el o fata ca sa-i joace alaturi, si incepu sa-si arate maiestria dansului, care o intrecea cu mult pe cea a Regelui. La scurt timp dupa intamplarea asta, fama Regelui scazu foarte tare, in timp ce Peter era deja cunoscut ca Imparatul Dansului.

Insa cea mai mare pasiune a lui Peter, devenisera jocurile de noroc. Impreuna cu Ezechiel cel Gras, juca seara de seara si pierdea gramezi de galbeni. Dar cum prima dorinta a lui Peter adresata Omuleului de Sticla, fusese aceea de a avea in buzunar tot atatia bani cat Ezechiel cel Gras, flacaul nostru nu saracea niciodata, si avea punga doldora de galbeni, intocmai ca partenerul sau de joc, ce se imbogatea de pe urma lui.

Intr-o seara, Peter, cunoscut acum si sub porecla de "Jucatorul", se afla ca de obicei la masa de joc. Pe la atelier nu mai daduse de saptamani intregi, iar situatia de acolo era jalnica, caci tanarul avea datorii foarte mari, din pricina ca nu-si gasise o piata de desfacere pentru sticla produsa, si fusese nevoit sa o vanda pe aceasta cu mult sub pretul ei

Dupa ore in sir de joc, la masa ramasesera doar Peter Munk si Ezechiel cel Gras. Insa in seara aceea, Peter avea un noroc nebun, si oricat de bune erau zarurile aruncate de Ezechiel, flacaul nostru nimerea de fiecare data o combinatie mai tare, castigand astfel aproape toti banii Grasanului.

La un moment dat, Ezechiel ramasese doar cu cativa galbeni. Grasanul ii juca toti la o singura aruncare de zar, spunandu-i insa lui Peter, ca daca ii va pierde si pe acestia, ii va cere cu imprumut niste bani, pentru a se putea continua jocul. Ezechiel pierdu, iar Peter lua banii.

Venea acum partea in care flacaul nostru trebuia sa-l imprumute pe Ezechiel cu o parte

din banii ce-i castigase in seara aceea de la el. Peter se scotoci in buzunare, dar spre surprinderea sa, nu gasi nimic. Dar acest lucru nu trebuia sa-l mire defel, caci i se implinea prima dorinta adresata Omuletilui de Sticla, si anume aceea de a avea mereu in buzunar tot atatia bani cat Ezechiel Grasu.

Cum insa Peter intarzia sa-i dea banii Grasanului, spunandu-i ca nu mai are la el nicio para chioara, Ezechiel si carciumarul incepura sa-l caute prin buzunare pe flacaul nostru, si cum nu gasira nimic la el, il acuzara de sarlatanie.

Apoi il batura mar, si il azvarlira pe usa afara. Peter indura o umilinta foarte mare, caci in sufletul sau se simtea intru-totul nevinovat, insa oamenii erau porniti impotriva sa, iar dovezile in ceea ce priveste lipsa banilor vorbeau de la sine.

Cand tanarul se indrepta spre atelierul sau de sticlaria, ii vazu de la departare pe portarul insotit de trei oameni ai legii, care ii cerura lui Peter sa-si achite toate datoriile de pana atunci. Cum tanarul nu mai avea nicio lescaie, bunurile sale fura scoase de-ndata la mezat. Peter o porni atunci spre padure, cu gandul...

...sa-i ceara ajutor lui Michel Olandezul. "Poate ca acesta il va ajuta mai mult decat o facuse Omuletilui de Sticla", gandea in sinea lui Peter Munk.

Olandezul se arata foarte curtenitor fata de Peter, atunci cand tanarul veni sa-i ceara ajutorul. Ii aminti flacaului, ca acesta ajunsese tot la vorba sa, fiind tras in piept de catre vicleanul Omuletilui de Sticla.

Apoi Michel Olandezul ii conduse pe Peter la locuinta sa, acolo unde ii spuse flacaului, "urmasii sa incheie impreuna un targ deosebit de bun pentru fiecare". Peter se gandea ce fel de targ ii va propune Olandezul, caci el nu avea nimic de oferit, iar de cumparat nici vorba, ii lipsea pana si o para chioara.

Insa Olandezul ii spuse lui Peter sa fie pe pace, caci va vedea el ca targul va avea loc fara doar si poate. Michel il conduse pe Peter intr-o incapere, in care se aflau stivuite pe niste rafturi, o multime de borcane, in care plutea ceva nedeslusit intr-un lichid straveziu.

Borcanele aveau toate cate o eticheta, iar Peter apropiindu-se de ele, putu sa citeasca lucruri care il inspaimantara de-a dreptul. Acolo erau inimile multor persoane de vaza din Padurea Neagra, iar la mare cinste tronau cele ale lui Schlurker Lunganul, Ezechiel cel Gras si a Regelui Dansului.

Insa Olandezul ii spuse lui Peter, ca toti acesti oameni care si-au lasat inima la el, o duc

mult mai bine acum, caci nu mai cunosc slabiciunile omenesti, cum ar fi mila sau sovaiala.

Peter il intreba pe Michel cum puteau oare sa traiasca oamenii aceia fara sa-si simta in piept bataile inimii lor, iar Olandezul ii arata flacaului niste inimi de piatra, pe care le avea puse deoparte. "Toti acei oameni, au acum in piept o astfel de inima, si crede-ma Peter, fiecare dintre ei se simte mult mai bine ca inainte", fura cuvintele Olandezului.

La inceput, Peter nu se invoi sa-si dea inima sa cea adevarata in schimbul unei inimi de piatra, dar cand vazu ca Olandezul ii ofera pe deasupra 100.000 de galbeni,...

... flacaul accepta targul pe data. Peter primi odata cu banii aceia si o inima de piatra, lasandu-i lui Michel Olandezul inima sa cea adevarata.

Acum Peter era cu adevarat ceea ce se cheama un om bogat. Totodata, Peter era un om hain, care nu se milostivea defel de cei saraci. Adevarata preocupare a lui Peter, era acum camataria, si cum...

...oamenii care nu-si puteau plati la timp politele, veneau sa-i cerseasca mila si indurarea, flacaul nostru il angaja pe portarel, iar pe deasupra isi cumpara niste dulai foarte rai, cu care baga spaima in datornici.

De mama sa, care ajunsese intre timp o biata cersetoare, Peter nu mai voia sa stie nimic. Ca sa scape de prezenta ei, flacaul ii dadea prin intermediul portarelului cate un gologan invelit in hartie, dar si dupa acela ii pareau rau mai apoi.

Peter socoti ca traiul sau este cumva searbad, si de aceea hotari sa se casatoreasca cu cea mai frumoasa si cinstita fata din Padurea Neagra - Lizbeth, fiica unui taietor de lemne sarman.

Insa cum Lizbeth se arata foarte miloasa fata de sarmanii ce cerseau la poarta lui Peter, isi atrase mania sotului ei, care isi vedea astfel risipita bunatate de avere.

Intr-o buna zi, Lizbeth se milostivi de un om batran, ce cara in spate un sac foarte greu, si ii oferi acestuia o bucata de paine si o cana cu vin. Peter Munk vazut toate acestea, si napustindu-se cu biciul asupra sotiei sale...

...o lovi in crestetul capului, lasand-o moarta pe loc. Batranul, care nu era altul decat Omulețul de Sticla, ii spuse lui Peter ca va trebui sa se caiasca pentru fapta sa marsava, alminteri ii va putrezi sufletul in iad. Pentru aceasta, Peter va avea la dispozitie opt zile, ca sa-si arate buna credinta.

Peter, care nu simtea defel remuscari pentru toate cele intamplate, caci in pieptul sau batea acum o inima de piatra, era totusi bantuit de fel si fel de ganduri. "Ce-i va spune oare tatalui lui Lizbeth, atunci cand acesta il va intreba ceva de fata lui?". "Oare nu era mai bine atunci cand era sarac dar avea in piept o inima adevarata, inima lui?".

Drept urmare, Peter se hotari sa mearga la salasul Omuletilui de Sticla, pentru a se sfatui cu acesta. Odata ajuns acolo, Peter rosti descantecul, iar Omuletil aparut pe data, dar era foarte suparat de toate cele intamplate.

Peter ii spuse omuletilui sa-i indeplineasca si cea de a treia dorinta. Aceasta era rugaminta de a-si capata inima lui ce adevarata la loc. Omuletil ii spuse tanarului ca il va ajuta, caci dorinta lui cea de-a treia, fusese buna. Omuletil de Sticla il sfatui pe Peter tot ce avea de facut mai apoi ii intalnirea sa cu Michel Olandezul, si ii darui o cruciulita care avea sa-l fereasca de orice rau. Totodata, Omuletil de Sticla il invata pe Peter un descantec ce trebuia rostit atunci cand tanarul se afla la ananghie in preajma Olandezului.

Apoi Peter se infatisa la Olandez, si ii spuse acestuia ca este un mare sarlatan. "De ce?", se mira olandezul. "Pentru ca m-ai pacalit", ii raspunse Peter. "Te-ai laudat ca-mi scoti inima din piept, si imi pui in locul ei una de piatra, pe cand tu n-ai facut altceva decat sa-i opresti bataile celei vechi, si atata tot".

Olandezul il conduse atunci pe Peter in camera in care isi tinea inimile, si ii arata flacaului borcanul in care se afla acum inima sa cea adevarata. Insa Peter spuse ca aceea nu este altceva decat o inima de ceara.

Ca sa-i dovedeasca faptul ca se inseala, Olandezul ii scoase lui Peter din piept inima cea de piatra, si o puse la loc pe cea adevarata. In acest fel, flacaul trebuia sa-si dea seama, ca nu fusese mintit de Michel. Insa odata simtindu-si batand in piept inima sa cea adevarata, Peter ii spuse Olandezului, ca nu i-o va mai da niciodata inapoi.

Olandezul se prefacu intr-un sarpe urias, care se incolaci in jurul lui Peter, mai-mai sa-l striveasca, insa tanarul se gandi la cruciulita ce o avea la el, si rosti descantecul invatat de la Omuletil de Sticla. Cum facu aceasta,...

...Olandezul se micsora pe data, iar Peter fugi cat mai departe din salasul sau.

Mare ii fu bucuria lui Peter, cand odata intors in salasul Omuletilui de Sticla, le regasi acolo pe Mama sa, si pe Lizbeth, careia Duhul cel bun ii redase viata. Cele doua femei il iertara pe Peter pentru faptele lui cele rele de odinioara, caci tanarul se caise cu adevarat.

Cum tot ceea ce se petrecuse între Peter și Michel Olandezul, încetase să mai existe, tânărul se reîntoarșe în casa lui cea veche de odinioară. Înșă Omulețul de Sticlă îl ajută și de această dată, iar Peter și familia sa, regășiră pe locul vechiului bordei, o casă nouă cu toate cele trebuitoare unei gospodării.

Iar în scurt timp, Peter Munk, care îi făgăduise omulețului de sticlă că se va schimba cu desăvârșire, devenise atât de harnic în meseria sa de carbunar, încât i se dusesese vestea peste tot, și toate treburile îi mergeau acum din plin.

